

Sygn. akt VIII C 737/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w B.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 163,10 zł (sto sześćdziesiąt trzy złote dziesięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 737/21

UZASADNIENIE

W dniu 4 sierpnia 2021 roku powód (...) spółka z o.o. w B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie kwoty 1.644,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu 11 marca 2021 roku w kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do Ł. K.. W związku z likwidacją szkody poszkodowany wynajął od powoda samochód zastępczy na okres od dnia 12 marca 2021 do dnia 29 marca 2021 roku, czyli przez 17 dni. Poszkodowany wielokrotnie próbował zgłosić szkodę pozwanemu, jednak stało się to możliwe dopiero w dniu 12 marca 2021 r. Wypłata odszkodowania za uszkodzony pojazd nastąpiła w dniu 23 marca 2021 r. W związku z wynajęciem pojazdu powód wystawił fakturę VAT na kwotę 5.833,89 zł. Ponieważ uszkodzenie samochodu poszkodowanego było duże, konieczne było holowanie pojazdu z miejsca kolizji na parking przy ul. (...) II w Ł.. W dniu 29 marca 2021 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz holowania pojazdu zastępczego. Pozwany przyznał i wypłacił na rzecz powoda kwotę 4.352 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego i 1.660,50 zł tytułem kosztów holowania pojazdu uszkodzonego. W uzasadnieniu swojej decyzji pozwany wyjaśnił, że nie kwestionuje długości trwania najmu pojazdu zastępczego, natomiast obniżył stawkę za dobę najmu z kwoty 343,17 zł do kwoty 256 zł. W zakresie kosztów holowania pojazdu pozwany przyjął stawkę 5 zł za kilometr zamiast stawki 5,50 zł za kilometr zastosowanej przez powoda oraz 150 zł netto za załadunek i rozładunek uszkodzonego pojazdu, podczas gdy powód wycenił ten koszt na kwotę 200 zł. Strona powodowa wyjaśniła, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się 1.481,89 zł tytułem dalszej części odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego i 163,10 zł tytułem dalszej części odszkodowania za koszty holowania.

(pozew k. 6- 17)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik przyznał,

że decyzją z dnia 31 marca 2021 r. pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 4.352 zł weryfikując stawkę za najem do kwoty 256 zł. W dniu zgłoszenia szkody, czyli 12 marca 2021 r. na wskazany przez poszkodowanego adres poczty elektronicznej została wysłana propozycja najmu pojazdu zastępczego oraz informacja o maksymalnej stawce akceptowanej przez powoda w przypadku samodzielnej organizacji wynajmu pojazdu zastępczego. Odnośnie stawki dobowej pełnomocnik pozwanego wskazał, iż została ona obniżona do kwoty 86 zł brutto obowiązującej w sieciach wypożyczalni współpracujących z pozwanym. W dalszej kolejności pełnomocnik wyjaśnił, iż stosowane przez powoda stawki mają zawyżony charakter, że poszkodowany nie poczynił rozeznania co do dostępności i stawek wynajmu pojazdów na lokalnym rynku, dlatego też działanie poszkodowanego uznać należy za nieuzasadnione i zmierzające do powiększenia rozmiarów szkody.

(odpowiedź na pozew k. 61- 64)

W piśmie procesowym z dnia 19 października 2021 r. pełnomocnik powoda wskazał m.in., że poszkodowany w zgłoszeniu szkody poinformował, że posiada już samochód zastępczy. Natomiast strona pozwana w wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną poinformowała, że opiekun szkody skontaktuje się z poszkodowanym w ciągu 2 dni roboczych, aby poinformować o dalszych krokach, czego jednak nie uczyniła.

(pismo procesowe k. 78- 83)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 112- 116)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2021 roku w kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do Ł. K.. Wypadek miał miejsce na drodze (...) na odcinku z W. do Ł. na 434 km trasy w miejscowości I.. Z uwagi na rozmiar szkody pojazd poszkodowanego nie nadawał się do dalszej jazdy, w związku z czym funkcjonariusze Policji zatrzymali dowód rejestracyjny pojazdu.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka Ł. K. k. 114, okoliczności bezsporne)

Ponieważ uszkodzenie samochodu poszkodowanego było duże, konieczne było holowanie pojazdu z miejsca kolizji na ul. (...) w P. na odcinku 114 km. Następnie holownik wracając na parking powoda przy ul. (...) II 35 przejechał 18 km. Wcześniej, aby dojechać na miejsce kolizji holownik przejechał z parkingu powoda przy ul. (...) II 35 odległość 108 km. Łącznie holownik przejechał 240 km.

(specyfikacja k. 37, zeznania świadka Ł. K. k. 114, zeznania R. P. k. 115, okoliczności bezsporne)

W dniu 11 marca 2021 roku Ł. K. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...). Stawka dobową za najem została ustalona na kwotę 279 zł. Zgodnie z umową najemca nie był zobowiązany do uiszczenia kaucji za pojazd, zabezpieczenia umowy najmu kartą kredytową, zniesiono udział własny w szkodzie i limit kilometrów, nie naliczono też opłat za podstawienie pojazdu. Ł. K. oświadczył, że samochód zastępczy będzie wykorzystywał do dojazdów do pracy, dojazdów do placówek medycznych i wykonywania czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Samochód został odebrany następnego dnia.

(umowa najmu pojazdu k. 33, oświadczenie poszkodowanego k. 34, zeznania świadka Ł. K. k. 114, zeznania R. P. k. 115)

W dniu 12 marca 2021 r. Ł. K. zgłosił szkodę pozwanemu za pośrednictwem internetu.

(zeznania świadka Ł. K. k. 114)

W dniu zgłoszenia szkody, na wskazany przez poszkodowanego adres poczty elektronicznej- (...), została wysłana informacja o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego wraz z pokryciem jego kosztów. Do wiadomości dołączono załącznik w postaci (...) o warunkach najmu pojazdu zastępczego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, w której wskazano, że stawka za najem pojazdu z segmentu E wynosi 256 zł.

(wiadomość przesłana pocztą elektroniczną w dniu 12 marca 2021 r.- akta szkody na płycie CD stanowiącym załącznik do odpowiedzi na pozew)

W dniu 12 marca 2021 r. powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 1.823,60 zł za autoholowanie pojazdu M. (...) o nr rej. (...).

(faktura VAT k. 38)

W dniu 29 marca 2021 r. Ł. K. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującą mu wobec pozwanego w związku ze szkodą z dnia 11 marca 2021 r. w samochodzie M. (...) o nr rej. (...) z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów holowania uszkodzonego pojazdu.

(umowy cesji wierzytelności k. 32 i k. 36, zeznania świadka Ł. K. k. 114)

Tego samego dnia powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 5.833,89 zł za wynajem samochodu zastępczego M. (...).

(faktura VAT k. 35)

Pismem z dnia 31 marca 2021 r. pozwany poinformował o przyznaniu na rzecz powoda kwoty 4.352 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego i 1.660,50 zł tytułem kosztów holowania pojazdu uszkodzonego. W uzasadnieniu swojej decyzji pozwany wyjaśnił, że przyjął stawkę 5 zł za kilometr oraz 150 zł netto za załadunek i rozładunek uszkodzonego pojazdu, a także, że obniżył stawkę za dobę najmu do kwoty 256 zł opierając się w tym zakresie na cennikach wynegocjowanych z renomowanymi wypożyczalniąmi. W dniu 1 kwietnia 2021 r. pozwany przelał na rzecz powoda kwotę 6.012,50 zł.

(pismo k. 41- 42)

Pismem z dnia 28 kwietnia 2021 r. pozwany poinformował o braku podstaw do zmiany decyzji o wysokości przyznanego odszkodowania.

(pismo k. 43- 44, potwierdzenie przelewu k. 46)

Uchwałą Rady Miejskiej w Ł. z dnia 2 grudnia 2020 r. ustalono wysokość opłaty za usunięcie pojazdu do 3,5 t z drogi na terenie Ł. w 2021 r. na kwotę 290 zł.

(uchwała Rady Miejskiej w Ł. k. 51- 52)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne tylko w części.

Powód dochodził zapłaty kwoty 1.644,99 zł, na którą składała się kwota 1.481,89 zł tytułem dalszej części odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego i 163,10 zł tytułem dalszej części odszkodowania za koszty holowania.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 11 marca 2021 roku, w wyniku którego samochód marki M. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody oraz okresu najmu pojazdu.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany określił na kwotę 256 zł netto oraz koszty związane z załadowaniem i rozładowaniem, a także holowaniem uszkodzonego pojazdu. W ocenie pozwanego stawka zastosowana przez wynajmującego była zawyżona, pozwany zwrócił ponadto uwagę na możliwość skorzystania przez poszkodowanego z wynajmu oferowanego przez ubezpieczyciela.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), jeśli ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za celowe i ekonomicznie uzasadnione. Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela. W ocenie Sądu Najwyższego konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem - w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być przy tym uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana. Podkreślić należy, że proponowana przez Sąd Najwyższy wykładnia nie eliminuje, ani nie ogranicza przysługującej poszkodowanemu swobody wyboru kontrahenta, od którego najmie pojazd. Sprawia jedynie - ze względu na obowiązek zapobiegania zwiększeniu rozmiarów szkody - że zawierając umowę na mniej korzystnych warunkach od proponowanych przez ubezpieczyciela, poszkodowany będzie zmuszony ponieść część związanych z tym kosztów. Sąd Najwyższy trafnie skonstatował, że w przypadku kosztów naprawy pojazdu służących bezpośrednio wyeliminowaniu już istniejącej szkody majątkowej interes poszkodowanego podlega intensywniejszej ochronie niż w przypadku wydatków na najem pojazdu zastępczego, które nie służą wyrównaniu szkody - utrata możliwości korzystania z rzeczy nie jest szkodą - lecz jedynie wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. W konsekwencji wymagania dotyczące pokrycia obu kategorii kosztów różnią się. O ile celowość i ekonomiczność wydatków służących bezpośrednio restytucji (naprawie pojazdu) jest kontrolowana co do zasady tylko w wąskich granicach określonych w art. 363 § 1 zd. 2 k.c., o tyle w przypadku kosztów służących wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych - jest samoistną, podstawową przesłanką warunkującą zakwalifikowanie tych wydatków jako szkodę. Znaczenie tej różnicy uwidacznia się także w tym, że kompensacie podlegają jedynie rzeczywiście poniesione wydatki na najem pojazdu zastępczego, podczas gdy koszty naprawy pojazdu mogą być dochodzone jeszcze przed ich poniesieniem. Powyższe stanowisko znalazło akceptację zarówno w orzecznictwie sądów powszechnych (por. m.in. wyrok SO w Łodzi z dnia 18 czerwca 2019 roku, III Ca 514/19, LEX; wyrok SO w Suwałkach z dnia 5 lutego 2019 roku, I Ca 476/18, LEX; wyrok SO w Białymstoku z dnia 25 września 2018 roku, VII Ga 274/18, LEX; wyrok SO w Szczecinie z dnia 14 września 2018 roku, VIII Ga 370/18, LEX; wyrok SO w Łodzi z dnia 9 sierpnia 2018 roku, III Ca 524/18, LEX;), w piśmiennictwie (por. m.in. Kowalewski Eugeniusz, Ziemiak Michał P., Cywilne prawo, zobowiązania, naprawienie szkody, najem pojazdu

zastępczego przez poszkodowanego z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Glosa do uchwały SN z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17; Ozga Maciej, Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego. Glosa do uchwały SN z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17), a także ma pełną aprobatę Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę. W rozpatrywanym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości, że w dniu zgłoszenia szkody, na wskazany przez poszkodowanego adres poczty elektronicznej, a mianowicie (...), została wysłana informacja o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego wraz z pokryciem jego kosztów. Do wiadomości dołączono załącznik w postaci (...) o warunkach najmu pojazdu zastępczego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, w której wskazano, że stawka za najem pojazdu z segmentu E wynosi 256 zł. Zatem nie ulega wątpliwości, że pozwany w dacie zgłoszenia szkody zaproponował poszkodowanemu wynajęcie pojazdu zastępczego takiej klasy, jak pojazd uszkodzony lub możliwość zamiany już wynajmowanego pojazdu na pojazd podstawiony z jednej ze współpracujących z nim wypożyczalni. Pomimo otrzymania powyższej informacji (okoliczność niekwestionowana przez powoda) Ł. K. nie zdecydował się na podjęcie kontaktu z ubezpieczycielem, celem zapoznania się z konkretną, „skrojoną” pod niego ofertą. Z pisma załączonego do wiadomości z dnia 12 marca 2021 roku adresowanego do poszkodowanego wprost wynika stawka za najem w segmencie E, jak również zostały w nim wymienione nazwy wypożyczalni o ogólnopolskim działaniu współpracujące z pozwanym i gwarantujące bezgotówkowy najem samochodu za w/w stawkę. Nie stało zatem nic na przeszkodzie, aby Ł. K. podjął kontakt z pozwanym i porównał jego ofertę z tą przedstawioną przez powoda. Nie budzi przy tym wątpliwości, że konkretna oferta dla poszkodowanego mogła zostać przedstawiona dopiero po nawiązaniu takiego kontaktu. Wskazać wreszcie należy, że w chwili podpisywania umowy najmu pojazdu zastępczego poszkodowany z reguły nie zna okresu, przez który pojazd ten będzie użytkował, zależy to bowiem od czasu naprawy pojazdu uszkodzonego, bądź daty wydania decyzji o wypłacie świadczenia. Nie sposób więc przyjąć, że umowa najmu jest zawierana na z góry określony czas, w którym nie może zostać rozwiązana. Za zasadne uznać należy pytanie, czy gdyby poszkodowany miał pokryć koszty najmu samochodu zastępczego z własnych środków, postąpiłby w ten sam sposób. W ocenie Sądu, z dużym prawdopodobieństwem, graniczącym z pewnością, na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć w sposób przeczący. W ocenie Sądu, w przedmiotowym stanie faktycznym, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, trudno zatem uznać, iż koszty powstałe tytułem najmu pojazdu zastępczego, objęte wystawioną przez powoda fakturą VAT, były celowe i ekonomicznie uzasadnione, skoro poszkodowany Ł. K., pomimo poinformowania przez ubezpieczyciela przy zgłoszeniu szkody, że ma prawo wynająć pojazd zastępczy oraz o współpracujących z ubezpieczycielem wypożyczalniach pojazdów i stosowanych przez nie stawkach, zdecydował się skorzystać z usług innego podmiotu, który oferował stawkę dla samochodów segmentu (...) na poziomie wyższym, od przedstawionej poszkodowanemu przez pozwanego propozycji (343,17 zł brutto względem 256 zł brutto). Powyższe implikuje jednoznaczną konstatację, iż poszkodowany nie współdziałał z pozwanym, aby zminimalizować rozmiary szkody, choć do powyższego obligowała go treść art. 354 § 2 k.c. Naruszenie tej zasady skutkuje uznaniem, że wierzyciel przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody, co uzasadnia wówczas zmniejszenie zakresu obowiązku jej naprawienia stosownie do treści art. 362 k.c., jak w przedmiotowej sprawie. Nie budzi przy tym wątpliwości, że powinność wykazania, iż objęte fakturą koszty wynajmu pojazdu zastępczego były celowe i ekonomicznie uzasadnione obciążała powoda, jeśli z faktów tych chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej powód nie zdołał sprostać. Oczywiście jest również, że sam fakt, iż stawka dobową przyjęta przez powoda mieści się w granicach stawek rynkowych, jest niewystarczający do uznania roszczenia za uzasadnione.

Z powyższych względów - w ocenie Sądu - należało przyjąć stawkę najmu akceptowaną przez ubezpieczyciela tj. 256 zł brutto za dobę, nie zaś stawkę z faktury VAT za najem pojazdu, co skutkowało oddaleniem powództwa w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Natomiast w ocenie Sądu powód był uprawniony żądać zwrotu kosztów załadowania i rozładowania, a także holowania uszkodzonego w kolizji pojazdu we wskazanej wysokości. Przypomnienia wymaga, że zdarzenie z udziałem poszkodowanego miało miejsce poza Ł., na autostradzie (...) z kierunku W., a uszkodzony w zdarzeniu pojazd marki M. (...) nie nadawał się do dalszej jazdy. W konsekwencji Ł. K. był zmuszony zlecić holowanie swojego uszkodzonego pojazdu. Nie ma przy tym znaczenia, że poszkodowany zlecił powyższą czynność powodowi mającemu swoją siedzibę w Ł., gdyż celem jego podróży było właśnie to miasto. Strona pozwana nie kwestionowała, że holownik łącznie przejechał

240 km, najpierw z parkingu powoda przy ul. (...) II 35 na miejsce kolizji, stamtąd na ul. (...) w P., a w końcu z powrotem na parking powodowej spółki. W zakresie kosztów holowania pojazdu powód przyjął stawkę 5,50 zł, która w ocenie pozwanego powinna być niższa o 50 gr za kilometr. Również w zakresie kosztów za załadunek i rozładunek uszkodzonego pojazdu istniała rozbieżność pomiędzy stronami, które zdaniem powoda powinny wynieść 200 zł, podczas gdy pozwany wycenił ten koszt na kwotę 150 zł netto. W ocenie Sądu zastosowane przez powoda stawki mieszczą się w granicach stawek rynkowych, o czym może świadczyć uchwała Rady Miejskiej w Ł. z dnia 2 grudnia 2020 r., którą ustalono wysokość opłaty za usunięcie pojazdu do 3,5 t z drogi na terenie Ł. w 2021 r. na kwotę 290 zł. Poza tym strona pozwana w odpowiedzi na pozew nie kwestionowała wysokości kosztów załadunku i rozładunku oraz holowania uszkodzonego pojazdu. Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu zwrotu powyższych kosztów.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 163,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.